

Príbeh pacientky s diagnózou vestibulárny schwannóm

Meno:	Charlotte	Veľkosť a umiestnenie nádoru:	1,5 cm vpravo
Vek (pri operácii):	18 rokov	Miesto operácie:	UNLP Košice, ORL Klinika
Rok operácie:	2013	Operujúci lekár:	Prof. Kovaľ

Všetko sa to začalo asi pred dvomi rokmi, kedy jediným mojím problémom boli slúchadlá do uší s hudbou, ktoré nehrali rovnako nahlas. Z môjho omylu ma nevyviedla len kúpa nových slúchadiel, ale i horší sluch pri počúvaní mojej mamy v sobotu ráno s príkazmi, čo si mám poupratovať. Nevravím, že mi to doma nevyhovovalo, ale nastal čas riešiť môj problém.

Prvá návšteva a vyšetrenie u ušno-nosovo-krčného špecialistu okrem **zhoršeného sluchu** nepreukázala nič mimoriadne. Horšie som počula už aj na papieri, čo sme dávali za vinu vypeckovanej hudbe, koncertom a iným radostiam v mojom tínedžerskom živote. S pánom doktorom sme sa postupom času videli ako na hodinách klavíra. Smiešne na tomto prirovnaní bol fakt, že som nebola len hudobne hluchá ako poleno. Nasadila sa „tabletková“ liečba, ktorej výsledky boli..., respektíve neboli. Nejaký čas sa na môj sluch-nesluch kašlalo ako na placatý kameň, kým neprišiel čas ďalšej kontroly a s ňou spojené rozhodnutie kde si z hora – magnetická rezonancia. A tak sme sa s mamou v zime vybrali na toto pre mňa nie dvakrát príjemné vyšetrenie, no to som ja fajnovka ešte ani len netušila, čo si pre mňa pán osud pripraví.

Magnetická rezonancia potvrdila nález, ktorému sme sa chceli vyhnúť. Nádor, no na obrovské šťastie nezhubný. Na maminu, v tej dobe vraj, prehnajú reakciu dnes spomínam a už viem, že mama má vždy pravdu, aj keď ju momentálne nemá ☺. V tej dobe sme už navštevovali ďalšieho špecialistu v Bratislave v nemocnici, ktorý nás ubezpečil, že nález nie je tak výnimočný, keďže s ním nevediaci žije množstvo ľudí. No, ja som k nim nepatrila, práve naopak. Aby som bola presnejšia, magnetická rezonancia preukázala, že na pravej strane hlavy za uchom mi narástol neurinóm, malý zhuk buniek alebo inak aj nezhubný nádor. Podľa slov v bratislavskej nemocnici mi okrem sluchu neovplyvní bežný život vzhľadom na jeho príliš malé rozmery. Po ubezpečení sme si ďalej žili svoj život, všetko bolo, ako má byť.

Čas maturitný priniesol nádhernú stužkovú slávnosť plnú tanca a zábavy, maturitu, prijímacie skúšky na vysoké školy a ďalšiu magnetickú rezonanciu, ktorej výsledky už neboli tak pozitívne. S pánom doktorom sme sa dohodli, že nález kvôli jeho malej veľkosti budeme len pozorovať, avšak výsledky druhej magnetickej rezonancie po pol roku od prvej neprinesli dobré správy. Po lete sme išli naspäť na konzultáciu do Bratislavy, kde sme sa dozvedeli o **zväčšení neurinómu**, z čoho mohli vzniknúť komplikácie. Z jednej možnosti (pozorovania) sa stali hneď tri. Mali sme na výber medzi pozorovaním (čo neprichádzalo do úvahy kvôli zväčšovaniu nádoru), ožarovaním (ktorého úlohou bolo rast len zastaviť s tým, že operácia po ožarovaní by bola komplikovanejšia) a operáciou (cieľom operácie bolo odstrániť nádor s možnými rizikami ako napríklad narušenie tvárového nervu).

Rozhodovanie bolo ťažké a bolo len na nás. My sme sa rozhodli pre viac informácií, chceli sme vedieť niečo viac o mojej diagnóze, o ľuďoch, ktorí ju mali a prekonali a hlavne o špecialistoch na toto ochorenie. Kto hľadá, ten nájde a my sme našli. Respektíve moja mama, bez ktorej

duchaprítomnosti nesedím o týždeň na to v Košiciach v Univerzitnej nemocnici Louisa Pasteura. Diagnóza a jej následný postup bol už jasný. Vestibulárny schwannóm, nazývaný tiež neurinóm akustiku musel ísť von. Jediným a najlepším riešením bola operácia.

V nemocnici som pobudla necelé dva dni počas ktorých som absolvovala **vyšetrenia** odznova, ba niektoré ešte len prvý raz. Na základe výsledkov sa určil spôsob operácie. Keďže som nemala žiadne iné ťažkosti okrem hluchoty na pravé ucho, ktorá bola opodstatnená veľkosťou nádoru, pán profesor sa rozhodol operovať cez ucho. Pri operáciách cez ucho je strata sluchu na dané ucho, čo v mojom prípade nezohrávalo žiadnu rolu. Nemala som už čo stratiť a tak sme išli do toho. S týmto typom operácie sa znižuje i riziko narušenia tvárového nervu.

Všetko bolo rýchle, nikde som nemusela čakať, jednoducho prístup, o akom sa mi ani len nesnívalo. Okrem iného ma pán profesor zoznámil aj s ľuďmi, s ktorými ma spájal **podobný osud** a diagnóza. Či už to bola babička pár dní po operácii, ochotná zasvätiť ma do toho, čo ma čaká, popriať mi veľa šťastia, no najmä ma upokojiť. Alebo mladé dievča niekoľko rokov po operácii s úsmevom na tvári pripravená odpovedať na moje otázky a ubezpečiť ma, že som v dobrých rukách.

S mojím odchodom z nemocnice som spoznala aj dátum príchodu. Všetko sa odohralo až priveľmi rýchlo a o necelý mesiac som cestovala **na dva týždne do nemocnice**. Strach, smútok, ale i šťastie z toho, že už som tak blízko tomu, aby zas bolo všetko v poriadku. Do nemocnice som prišla v nedeľu večer, pri čom som absolvovala ešte nejaké vyšetrenia a v utorok ráno sme išli na vec.

O siedmej hodine ráno ma pripravenú a naladenú (po super tabletky) previezli na sálu. Zo sály si pamätám len útržky z konverzácie sestričiek a otázky, či sa mi nechce spať, na čo som nestihla ani odpovedať a bez namietania som zaspala ☺. Nepamätám si nič až kým som sa neprebudila v miestnosti s ďalšími pacientmi. Na izbu ma priviezli okolo 14-tej hodiny poobede. Ako každá **operácia a narkóza**, aj táto niesla so sebou nevoľnosť a únavu, ktoré sa však dali prežiť aj s úsmevom na perách, ktorý som si snažila udržať počas celého pobytu v nemocnici, čo nebolo príliš ťažké, keďže sa ku mne všetci chovali veľmi pekne a milo. Po operácii prišiel pán profesor aj s fotkami z operácie, aby sme videli čo presne úkon vyžadoval. Doktori vraveli, že táto operácia bola jedna z náročnejších, no dobre dopadla, čoho dôkazom bolo aj to, že som sa bez problémov mohla usmiať, ☺ čiže sa nenarušil tvárový nerv ani u mňa, ani u žiadneho z pacientov, ktorého som v nemocnici spoznala.

Prvé dni a prvé kroky boli ťažké. Závraty, nevoľnosť, točenie hlavy a všetky tie veci, ktoré sa spájajú s poriadnou opicou som mala bez kvapky alkoholu ☺. Štvrtok, dva dni **po operácii** som si prvý raz sadla a postavila sa na nohy, aj keď len za pomoci sestričiek. Keď sa môj stav zlepšil, začala som chodiť s vozíkom, čo netrvalo dlho. Vozík som v nedeľu večer odložila na bok pre prípad núdze a chodila som sama. Čo najskorší návrat do bežného života si vyžaduje vestibulárne cviky, prechádzanie a fixovanie pohľadu na televíziu (TV mi problém nerobila, práve naopak ☺). Zo dňa na deň, z hodiny na hodinu sa môj stav zlepšoval. Nebolo to ľahké, no treba veriť, chcieť a hlavne niečo pre to aj robiť. Vestibulárne cviky a tréning nevyžadoval nič náročné – pár prechádzok, pohyby hlavy a očí do strán a osmička. Bolesti hlavy a závraty samozrejme nezmišli len tak, chce to čas a trpezlivosť. Doktori rehabilitáciu odhadujú na 2 mesiace, pol roka, či dokonca rok vzhľadom

na individualitu hojenia sa rán v každom organizme. Netreba sa však vzdávať vopred a už vôbec nie, keď ide o zdravie a život.

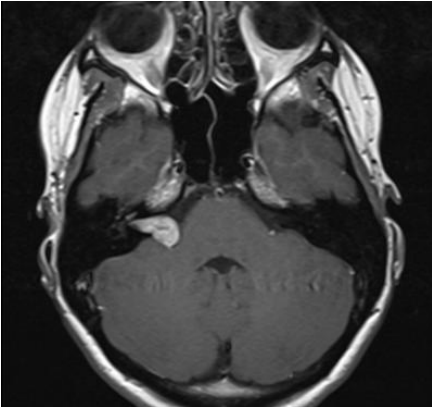
Mám 18 rokov, moja diagnóza sa volala vestibulárny schwannóm, veľkosť môjho nádoru bola 1,5 cm a dva roky trvalo, kým sme sa dozvedeli čo sa deje a čo sa diať bude. Tento príbeh píšem počas môjho pobytu a zotavovania sa v nemocnici po operácii. **Zajtra idem domov**, kde v rehabilitácii budem pokračovať a o týždeň máme naplánované vyberanie stehov za uchom.

Teším sa domov, no bude mi aj trochu smutno. V UNLP v Košiciach som spoznala výnimočných ľudí, či už medzi pacientmi alebo medzi personálom. Týmto sa im chcem **veľmi pekne poďakovať**. Pánu profesorovi Kovaľovi, skvelému človeku a doktorovi s nezištnou chuťou pomáhať druhým, doktorom, doktorkám, sestričkám, sanitárom, upratovačkám (dokonca aj kuchárkam, lebo nemocničná strava nemusí vždy chutiť ako v nemocnici 😊), jednoducho celému tímu ORL kliniky pod vedením pána prof. Kovaľa v UNLP v KE patrí jedno veľké ďakujem za operačný zákrok, starostlivosť, ochotu a prístup v nemocnici, kde som bola v najlepších rukách. Slovné spojenia, ktoré som tu počula, ako napríklad „zachrániť“ život, som donedávna brala na ľahkú váhu, no teraz viem, že je to opodstatnené a že pre zdravie a záchranu života sa oplatí urobiť čokoľvek. Najmä ísť sem, do Košíc, a ostatné urobia už skoro za vás. 😊

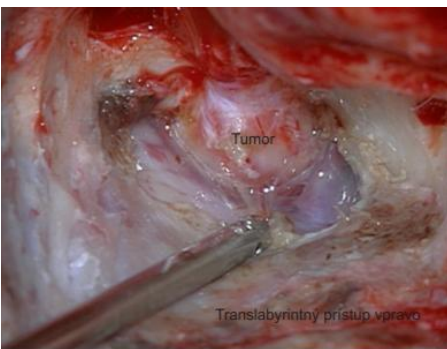
Bolesti a závraty, ktoré pociťujem každým dňom menej sú len malá daň za to všetko! Každému, kto má či už taký istý alebo podobný problém ako ja, **odporúčam** zavítať do Univerzitnej nemocnice Louisa Pasteura v Košiciach a želám mu, aby sa aj jeho príbeh a problém skončil aspoň tak, ako ten môj a mnohých ďalších a mohol si naďalej šťastne žiť svoj bežný život!

Fotografie

Obr. 1
Magnetická rezonancia
ukazuje vestibulární schwannom vpravo.

Obr. 2
Translabirintný prístup vpravo a pohľad na tumor.

Obr. 3, 4
Endoskopia po odstránení tumoru
7 – tvárový nerv, 5 – trojklaný nerv, 6 – n. abducens

